

CSEKE GÁBOR

révkalauz

**(szigorúan válogatott versek
1967-2008)**

TARTALOM

az első lap
kalózöböl
utószezon
minden oly tiszta
csak a szőlőt
kitalált ölelések
a bánya szája
borotválom már
vallomás
reflektor
volt itt egy
érintés
mókushajnal
sorban miként a döbönt léghajós
játzma
a liget
a márványlégiós
szerpentin vándora
derékig kincsben
indulás előtt
fészek
szaladj csak körbe-körbe
a szalag vége
ezüst élet
gyónás helyett
körmünk alá
kortársak
állandó permetben
csodavárás közben
örökmozgó
életünk ez a folytatásos
múlunk
öregedő hóhér

zeneszóra
ágyékra szorított kézzel
révkalauz
esik
harács-dal
járvány vacog
örök fogoly
trikó
nincs többé föltápaszkodás
hét élet
hordalék
visszatérés
hegyi tó
szitok, ima
fasor
templom a dombon
a golgotán utánad
vasreszelék
oxigénmámor
osztó legyek
éjjeli bár
lassított iramodás
jó öreg békebeli
ablaküveg
téli napforduló
míg jár a felvonó
megafon
hegedűmet hallom
vasajtó
vodka az asztalon
Antarktisz: oda-vissza
gurítódomb

az első lap

hóvihart küldött ránk január első napja
búgó szélről tiszta az esztendő lapja
írhat rá bármit jót is rosszat az élet
még csak a hó csapong mily békés neszezés ez
és csak a gondolat pillog meg némi vér moccan
s a szív felé megindul majd titokban
az új év minden gondja baja rendre
most még egy elkésett petárda tör a csendre
majd elpukkan egy másik egy harmadik és hány még
túszaid lettünk te ocsmány tűzijáték
úgy pusztít bennünk a rettegő harag felszökő láza
mint kinek hirtelen volt nincs összedől a háza
s csak áll a nem szűnő viharban hóban elveszetten
egy idő után már a szeme se rebben
jó katonája a kornak nem kérdez nem pofázik
ha kell egy egérlyukba is bemászik
s kifüstöl onnan mindent ami élet...

most csak a hó csapong mily békés neszezés ez

2003

kalózöböl

portyánknak vége nosza pihenjünk
vár otthonunk a hű öböl
(s a halál is valahol mindünk fejére)
a zsákmány lelkünkben tündököl

megfáradtunk a rajtaütések
elszívtak minden friss erőt
settenkedve les ránk a végzet
öleld amíg tudod a nőt

ki vad bogáncsként rádtapad
és örök hűségre nógat
gyönggyel övezzed szép nyakát
lesvén az újabb hajókat

a láthatár ívelt monitorján
hol az égbolt a vízbe fúl
örökös bevetésre készen
tagadva hogy a víz az úr

mindenféle szeszektől dülva ázva
száműzött lelke úgy kering
emlékek málló falába zárva
éhes gyomorban sóshering

vándorol le s fel míg kihányja
a felejtés múltó mákonyát
kattan a fegyver durva zárja
úgy bátorítja önmagát

félszem faláb kéz helyett kampó
szakáll szúrós szem durva szó
a silánysága merő látszat
ilyen minden öböllakó

szabadságának megcsalt foglya
ki álmában sem mosolyog
fohászkodva készül az útra
sajgó fogsora csikorog

szavának mit se higgyetek már
álnok fickó ő ha kell ha nem
ajkán dévaj kuplé a zsoltár
égi helyre pályázik az hiszem

kalózöbölben élni reggel este
mily büszkeség meg kínkeserv lehet
az ütközetnek vége nosza pihenjünk
hol hagyta sebhelyes konok fejedet

2006

utószezon

kirámolták már a butikokat
még maradt a poros üveglap
mögött egy-egy felfordult légytetem
játékpisztolyokkal és fogpasztástubusokkal
körítve, de a szél egyre
vadabbul támad reggelente
szomorúságunk leeresztett
redőnyeire a sirályok is
lustábban lebbenek föl a dinnyehéjjal
teledobált fövenyről és a búcsú
percei egyre kisebb
köröket írnak le védtelen szívünk
fölött

1979

minden oly tiszta

minden oly tiszta fagyos és csikorgó
csak a szó párál lüktet feldadog
elapadt vizét siratja a csorgó
még megvagyok azért még megvagyok

varjak gyászhangján elsötétlő felhő
behunyt szemem egén míg átvonul
nem tudja senki ki lesz majd az első
ki visszafogja röptét szótlantul

és szembeszáll vergődve bár az árral
s tollát hullatva bukni kénytelen
hóba dermedten kiterített szárnnyal
mint ki remél de hinni képtelen

1993

csak a szőlőt

még roskadoztak a szilvafák
a szomszéd kertjében a szögesdróton
át kilestük miként hasadnak
boldogan a túlérett gyümölcsök
a férgek neszezését is hallani
véltük csak az a drót
csak a dróton azok a szögek
ne lettek volna különben
szívből utáltuk a szilvát mi
a szőlőt szerettük igazán

1975

kitalált ölelések

vajon az én apám mit érzett
míg nemzett egy-egy gyermeket
miként döntötte le anyámat
életre hívni engemet

a kéj vezette őket ágyba
vagy az öröklött mozdulat
hogy amíg egymást markolásszák
átmentik bennünk magukat

csattant-e csókjuk vagy a csöndtől
szívük fölött az éj megállt
levegő után tikkadozva
arcukba a vér visszaszállt

tudták talán hogy fényes percük
után fejfájós ébredés
nehézkes feltápáskodás jön
sírásba fúló nevetés

sárban tipródás éjszakázó
nyügösség láz nyirkos magány
és mégis újra összebújnak
csak a reményük fogy talán

próbálom őket kitalálni
egymást ringatják érzem én
szerelmes dúlásuk ha fáj is
befejezetlen költemény

2003

a bányász szájja

házunk fölött egy agyagbányász szájja
torkig belátni akkorára tátja
esőben sárga nyála lepatakzik
megomlik elfoly összeroskad habzik
ha tűz a nap minden ízében kiszárad
cserepes ajkai közt csak mélyül a vájat
úgy tűnik mintha mindegyre enni kérne
de mit kívánhat egy bányász ebédre
úgy fosztogatják nap- és csilleszámra
önmaga roskad önkéntes halálba
életet kér és nyel is olykor-olykor
majd végzetesen ránk zuhan mint a jobb kor

2003

borotválom már

kidobták a lezuhant sárkányt a szemétdombra
a levágott angyalfürtöket a padlóról kisöpörték
felmosták a kőről az első bicskavágás vérét
kibelezték a hajnalt harsogó repedt torkú kakaskát
borotválom már beretválom a lángoló pofonok helyét

1975

vallomás

alulírott
minden kényszerítő körülmény nélkül bevallom
hogy élhetnék jobban
tisztában vagyok hogy ezzel
magam is vádoló vagyok tehát
vallomásom egyben önfeljelentés
de vállalom

persze most majd mindenki várja
a bizonyítékokat
hogy ekkor és ekkor kivel miért és hol
megtehetném de arra
gondoltam
netán ha mindenki sorra kitöltene egy űrlapot
s elmondja benne mily
elégedetlen magával
tisztá szívből állíthatnám a fentiek
ellenkezőjét

1981

reflektor

a vár utcáin a macskaköveken
a hajlatokban a boltíveken
a szobrokon a harangokon
a lőréseken a kriptákon a temetőn
a lépcsősorokon a toronyba zárt időn
a falakat másasztó repkényeken
az orgonasípokon a kőmedencén az állványokon
a kőműves déli ebédjén az árkádokon
a habzó szennyvizen mely utat talál a völgybe
végigpásztáz a nap
reflektorát rádszögezi tűnődve
mintha valamiért gyanús lennél neki
vizsgál mint férges vackort a gyermek
mielőtt beléharap

1991

volt itt egy

volt itt egy gyerekkor
hozzá a megfelelő ostobaságok
gyufagyújtogatás
mesék
zsíros kenyér
lyukas harisnyák

volt itt egy szerelem
hozzá a megfelelő ostobaságok
álmatlan éjszakák
séták
vallomások
csókok simogatások
civódások
füllelt mozik

volt itt egy szándék
voltak jóbarátok
nagy fába vágott fejsze
voltak rossz néha illatosabb cigaretták
utazások
voltak itt mások
hitek
hiúságok
minden ami egy élethez kell
húzzuk alá
maradt ennyi és ennyi

1976

érintés

királyló gyümölcs ághegyen
mosolyog rád a szerelem
már már hiszed elérheted
nyújtózik még egy keveset

mind magasabbról kandikál
kikezdte már egy víg madár
s míg tenyereden tarthatod
hívó mosolyát láthatod

a tiéd lett mint annyi más
hol van a tikkadó varázs
majszolod nézed forgatod
hátha valamit visszalop

a tűnt napokból ideleln
és belefáradsz hirtelen
tán nem is benned élt a vágy
megérinteni legalább

1983

mókushajnal

mókus inal át hajnalomon
szökellve bátran könnyedén
akár egy dallam ütemébe zártan
hogyan inal!
bokortól bokorig
a csönd tisztásán keresztül
az alig kiserkent tavaszi gyepen
futás közben még vissza-visszanéz
követem-e
nyomába szegődnék de jaj ha elijesztem
oly kedves törékeny
annyira önmaga
megfoghatatlan
talán ígéret
talán sosemvolt éjszaka
tébolyult álom emléküzés
huncut varázslat
maga a menekülő szándék
volt nincs
a bujdosó bánat

1994

sorban miként a döbbsent léghajós

elhatároztam hogy
szabad leszek
bármi áron megfosztva magam minden
köteléktől előbb
az óráam hajítottam jó messzire de a ketyegés
csak nem szűnt meg az idő
dobolt a fülemben
majd a családnak fordítottam
háttal vonatra
szállva de emlékezetem akár egy
vetítógép rendre visszaidézte
az otthon hagyott csoportkép sápadt arcát
aztán a ruhák
következtek cipő zokni is
lekerültek de a bőrömből
nem sikerült kibújni dühömben
elrúgtam magamtól a honi földet és egy méter
hatvan centi után ravaszul
visszapenderült álám mire sorban
miként a döbbsent léghajós
homokzsákot homokzsák után
hajítottam ki magamból minden kacatot
elvettem körömvágó
ollót egy üveg gyógyteát recepteket
anyám utolsó hörgő lélegzetét
egy égszínű mozdonyt a pénztárcámat
a tollam
s mert mégsem sikerült elszakadni
a földtől az utolsó pillanatban a mélybe
vettem magam de így is
bennem rekedt egy velőtrázó
sikoly

1983

játszma

kergetjük egymás bábjaít
a sakktábla hatvannégyes mezején
hány waterloo don kanyar doberdo segesvár
van elrejtve a fekete fehér négyzetek alá
hány életreszóló tanulság
cselszövés titkos megbízatás hősi halál
ostoba önfeladás teremődik újra s mindig másként
a táblán elnézem fogyatkozó seregem
ó hogy hullnak kaszabolódnak nem is érettem
csak miattam gyalogok tiszték
de még egéruat nyerhet a vezér
él a remény is s végső esetben
minden újrajátszható

1985

a liget

a csalogány hogy szól s a bokrok hogy susognak
a liget árnyai közt most eltéved a szél
az ösvények fölé elaggott magzó füvek borulnak
a fák mögötti völgyben iramló víz zenél

az is bolond ki ligetekben bolyong ma
egyáltalán hol bukkant rá és hozzá mi köze
annyi komoly gond sűrűsödik ím ránk
pihenni ülj csak le a valóság építőköveire

hunyd be szemed előtted a cél lebegjen
ne tűrd hogy átcikázzon rajtad ez a kerti remegés
a készülődő vihar kutat csupán a fák közt
a ligetben mely káprázat de létező de mesés

a márványlégiós

I.

„íme hát megleltem hazámat”
nem mardos többé barna bánat
az elveszett ifjúság fölött
mely végleg múlt időbe öltözött
nem zavarnak már se szürke se zöld se hófehér falak
nem fáj hogy nap nap után fogva tartanak
nem a díszlet nem az ajtó ablak teszük
hogy a vér bennem otthonosan kering
kitöltve minden eret járatot
a lényeket s a látszatot
nem bánkódom sorson magányon
derűsen fekszem a kórházi ágyon
mintha napfényben emlékek sugarában
őszgi gallyerdőn botorkálna lábam
remélvén hogy a világon kiüt végül a jóság
és vágyainkra rímel a valóság
jöttek más járványok és más bajok
és mi sem voltunk angyalok

II.

„haza csak ott van hol jog is van”
kertben diófadóktor csőre koppan
végtelen műszakban kúrálja meztelen fáink
idebent makacs gyógyulásunk vigyázzák
mindhalálíg
kint is bent is az életünk a cél
mindenegy láztalan nap több lesz a semminél
kapzsimód kuporgatom éltető érveim
nem érdekel napjaim vannak vagy éveim
ha végig magam ura lehetek
jókedvem van hát nevetek
sírni szeretnék könnyemet nyelem
mindig tudjam mi történik velem
én én legyek ne más
ne hamis fuvolás

III.

„szívet cseréljen az ki hazát cserél”
a szív most gyógyul a szív henyél
római harcos rejtező szobra a kórház udvarán
mire vár miért nem igyekszik a győztes légió után
márvány kardja iszonyú csapásra lendül
márványfülében dübörgő harci dal csendül
kezében kardja nem remeg
bár senki sem láthatja meg
csuklótól csonka szándék csupán
az idő tátongó rést ütött márványló orrlíkán
valaki makacsul cigarettát tömdös bele
hogy másvalaki ugyanúgy kivegye
teszik veszik
mind teszik és veszik
amíg az élet eltelik

IV.

Már nem számolok semmit. Maradok.
Körös-körül a fal. Meredek.
Szabad akarok lenni. Légies.
Vagyok: a márványlégiós.

szerpentin vándora

az út szüntelenül kanyarog
s a nyomok vele együtt
a hóban
egy nyúlánk alak kitartón
lépeget kezében nyitott könyv
valóban

az ónos égből egyet szemerkél
pelyhek pörögnek
a földre
a sovány vándor tovább
lapozgat lábai viszik
előre

így gázol ő már évek óta
hóban sárban változó tájban
ha látom
lessinget olvas mind magasabbra
jutva meglehet ő az egykori
barátom

akivel annyi éjszakán át
képzelttem hogy lesz hogy nem lesz
ha egyszer
mirólunk is említés lesz
ha fölnő s elhíresül bennünk
az ember

két dúlt kamasz száz gondolatát
beitta a hajnali ködlés
homálya
könyvekbe bújt minden mi múlt
szemünk fényét az értelem
vigyázza

s a meg se kóstolt küzdelem
ábrándja fátyolozta be
egészen
olvastunk-írtunk verseket
pompásakat és nyerseket
merészen

kóboroltunk mezőkön rengetegben
süttettük hasunkat a nappal
nyaranta
voltunk pénzen a fej és az írás
nyikorgó hegedű vonóján
a gyanta

az életút sosem kész regény
annyi minden felülírja
halálig
idillünk szála elszakadt
emlékfátyola megkopott
s ha vásik

nincsen cérna mi visszavarrja
lassanként aki bírja marja
s megorrol
mi szép volt fonnyad fanyarul
szívünk hiába kezdené
előlről

két jó barát ha szétevez
más-más jövőben ha révedez
kitartón
pálmáik sehol sincsenek
kopár faágak intenek
a parton

egyik orvos lett gyógyító
másik fizetett szószaporító s közöttük
az árok
egyre mélyült hínárral telve
s most hogy felkotrom semmit sem
találok

hórihorgas alak távolodik egyre
kezében könyvvel ballag a hegyre
az úton
én látom őt de ő már nem lát engem
mögötte járok gyorsuló ütemben
a csúcson

tán utolérem de hirtelen a mélybe lépik
megtorpanok nyomában hullócsillaga fénylik
belátom
fölfelé lépdél örök égi portyán
könyvébe bújva reám se ismer hajdanvolt
barátom

2006

derékig kincsben

azt hiszem egyszer álmot láttam
amikor térdig narancsban álltam
s ha csak mozdultam is egyet
a halom egyre magasabb lett

honnan e tenger gyümölcs rejtély
ennyit sosem teremhet Erdély
mely kertből hullott és mely fáról
mibe a lábam belegázol

sehogy se térhetek ki előle
vastag lé freccsen ki belőle
mintha elfolyó vére volna
mondom a seb fölé hajolva

menekülnék de fog de nem hagy
békém nyugalmam végleg elhagy
állok fogolyként mintha bilincsben
derékig érő égi kincsben

2003

indulás előtt

vonat az állomáson
lám lám betolat

szabadul mindjárt a lépcső
s te felrakod a cókódokat

szoknyád meglendül
feszülő lábad fölött

utadat jól bemérték
víg vasúti mérnökök

órákra nézünk
öt perc és elrobog a vagon

hiába szólnék
hát ülünk hallgatagon

1973

fészek

a remény fészke még pihével teli
jóformán ki sem hűlt
s már újra engem ringat
ahogy a szél lóbálja az ágot
elnyúlok a mélyén szemem az égre vetem
otthon vagyok otthon otthon
zakatol bennem az öröm vonata
már szinte alszom de mégis félig ébren
úgy érzem magam mint
a mesében egy átváltozás hőse
mint a gebe akiből táltos
lesz parazsat nyelő vagy elvarázsolt
kiebrudalt királyfi

1984

szaladj csak körbe-körbe

mintha a végtelenben mindig előre jutnál
te mozgó pont amelynek nincs szélte hossza
törekvő vágy suhanó lándzsahegye
célig szálltoddan izenve egyre vissza

utánad kullogóban így tudjuk hány az óra
milyen arcot is öltünk és mi vár ránk a jövőben
hogymindenkit bevárjál
szaladhatsz körbe körbe

halottjainkat ezalatt siratva földbe tesszük
estéről estre őrizve a tűz paraszát
mert jó a meleg amíg a túlsó partig érünk
hogya aztán sose mondhassuk el milyen is odaát

1984

a szalag vége

a világ mindig újratermi önmagát
cikornyásan indázva
miként a jókedvű rigóhang
magnóra veszem, de egyszer csak
vége vége a szalagnak
s talán most fújja a legszebben
boruljatok hát le a világ előtt
ahogy lábunkra hajolnak
mélyen a bokrok

1966

ezüst élet

a holdfény reggelre elcsorog
földre borult bödönből a méz
már csak csilláma illata él
ezüstjét váltja a hajnali réz

állok mintha fa lennék
alámankózott roskadozó ágaim fájnak
dísze vagyok és szenvedője
az őszebe forduló búcsúzó tájnak

éjszaka míg a hold kering
leltárt készítő magányban
ezüst életre ébredek
sápadtan halálra váltan

1983

gyónás helyett

vallani köpni kikotyogni
elszólni mintegy mellékesen

bedobni

kimondani

talán

de bűnbánatért soha

tetteinket míg elkövetjük
földre szállt angyalok vagyunk

utána

csak utána

kapunk észbe hogy eltörtük az egyetlen poharat

szilánkjai sebeznek

szívünk alá gyűlve

szőnyeg alatt a szemét

az irgalom tanyáján

a szárnyak bénák szennyesek

elrejteneék de hová

lógnak csapzottan érdesen

lessük az ég szavát

1991

körmünk alá

körmünk alá néz az idő
tegyétek ki a praclikat a padra
jár jár szúrós tekintettel közöttünk
pálcát suhogtat nem tudhatom
mit szól az én kezeimhez csak
ha jól odapörköl

1981

kortársak

sápadtak,
horpadt mellűek vagytok,
pergamen-arcotokra hosszú
litániákat írt a sötét,
    a koppanó víz,
    az elemlámpa,
    riasztócsengő.
megjösztök,
mert egyszer mindenki eljön,
ha nem került meszesgödörbe.
ti, ferde szavak rabszolgái,
ügybuzgó hírmagyarázók kiseded játékai,
évszázadokban számláló ismerősök és
ismeretlenek,
kiket ma nem vár otthon,
koraérő Rákóczi-szilva,
csak rend, levetett ruha
az ószeren
– olcsó kis holmi,
majd a kettős trolibuszra ültök,
feszengve a fojtó melegben,
s elnéztek a fejem fölött
ring az idő felettem.

1961

állandó permetben

a hegyek fölött kihaladt a felhő
minden szétömlött ami benne volt
azóta eső száraz egyre a vidéken
vize a pincékig is lehatolt

állandó permetben nyirokban szürkületben
élni fárasztó nagyon nagyon
akár a jövő előtt tisztán megállni
ha vétkeket szül a cinkos alkalom

csuklya esernyő köpeny mind hiába
vízben ázik a lélek tengeri hullámtörő
nyakunkra özönlő majdani fényre várva
a penész az ami rajtunk kinő

1986

csodavárás közben

csodavárás közben a tengerpart fövényén
hullámnyaldosta bizonytalansággal didergő bokámban
hálók közt hánykolódó bárkák szemhatárán
hol a hajnal redőnye nyílik
acélos lendülettel pontos időben
egyszál gatyában csapkodó szélverésben
ácsorogva a magány póznájához simulva
farkasszemet nézve a nap torkolattüzeivel
ámulva az ostobákon akik azt hajtogatják
hogy nincsenek csodák

1979

örökmozgó

jókora célcsoaggal a hónom alatt
indulok fölkeresni a Találmányi Hivatalt
hatvan esztendőm simán elszaladt
de még sose kerestem föl a Találmányi Hivatalt
sose késő biztatom magam és kérdelem ott meg itt
merre vegyem az irányt mindenki bátorít
csak balra tessék aztán meg jobbra a harmadik
utca ott egy udvaron át egy fal részén átbújik
majd öt betonoszlopot számol meg nem négyet
nem is hatot ott előre megy ez a lényeg
és ahol az ablakokban oly derűsek a fények
akkor már közel járok és biztos odaérek
jókora célcsoaggal így hát felkerekedtem
a Találmányi Hivatalt ezennel célba vettem
csak mentem mentem szomjaztam és nem ettem
csoag a hónom alatt a hunyó nap megettem
nem mondom el mely kalandos utam volt
és a csoaggal közben mennyi baj volt
elértem végre a hivatali ajtót
ahol egy derék major domus parkolt
kifaggatott hogy mely járatban lennék
és hogy ki küldött kihez igyekeznék
mihez kívánjon sikert jószerencsét
szeretem-e a borsót meg a lencsét
válaszom csöppet se volt tétova
a Főnökhöz igyekszem s azért épp oda
mert ebben a pakkban van a Lényeg
amire aztán rájön a Védjegy
aztán egyszer csak ott állok balgán
a jólfésült hivatalvezető balján
aki a Főnökhöz diszkréten bevezet
elrebegi közben a nevemet
a Főnök felnéz és én akkor látom
hogy ő a gyermekkori jó barátom
és ő is megismer és nagy a vigasság
begyűl az egész hivatali tagság
pezsgő kerül és a dugók kilőnek
a célcsoaggal soká bíbelődnek
lefejtik bontják és mindenki nézi
milyen szerkentyűt hozott ez a „krézi”
mondom hogy örökmozgó nem várt meglepetés
az arcokra fagy a kaján nevetés
s azóta is csak figyelik igazat szóltam?
a masina jár meg nem áll jól van

2003

életünk ez a folytatásos

szobám sarkában televízió
képernyőjén az egész szoba elfér
mindenkit befogad aki a szobában
azt is aki most éppen be
látom nyílik a kicsi ajtó
ferdén bezuhan rajta a fény
benne kicsiny alak kontúrjai
fáradjon be van itt hely elég
aki egyszer a szobában az a képernyőn is
nézzük nézegetjük életünket ezt a folytatásost
csak néha kapcsolunk ki
bekapcsoljuk a műsort

1980

múlunk

minden elhalasztott pillanattal
minden visszafogott mozdulattal
minden elharapott gondolattal
egyre távolabb sodródunk magunktól
s leszünk sivárak
akár a múltunk
ha nem történünk
ha csak múlunk

1993

öregedő hóhér

utánam nyúl a tegnapi bűn
hiába lettem jobb szelídebb
mint minden öregedő hóhér
aki hegedűn
játszik megbékélve valamennyi
áldozatával

koccintunk

az agyonpofozott izgága lókötő
a szétrugdosott alfelű lepcsés asszony
az eszméletlenre ostorozott makacs
gyermek
de még a felgyújtott kihalt hangyaboly is
közrevesznek még még igyál

a mámor keserű agóniája
mellemre telepszik
és szorít szorít

1993

zenesóra

sej hajladoznak a jegenyék
jegenyejajongás a zenénk
zenesóra a ládarakók
hajladoznak sej fenemód

kirakják berakják a sok üveget
egy életem át mégsem eleget
hol üresek hol meg teli vannak
egyszer megnyílik majd becsukódik az ablak

odafönt az ég a rögtönítélő bíró
fúj a szél a mindent eltakarító
szeretnék hinni neki senki nem fogja pártját
ahogy az üvegen rajtunk is átlát

táncoló jegenyék alatt a mentség
a hajladozó könyörtelenség
jegenyejajra a ládarakók
hajladoznak sej fenemód!

1988

ágyéakra szorított kézzel

itthon vagy még és menni akarsz
pusztulsz belé úgy indulnál már
s mire nem csak homlokodon
irataidon is ott a pecsét
le is út fel is út
kiüt rajtad a páni félelem
ó még csak egy hetet
néhány napot még
amíg a legfontosabbat
amíg a szüleid sírját
a bútorokat a családi limlomot
a cigánybatyut
amíg megbarátkozol
a gondolattal
hogy az ajtó dőndülve becsapódik mögötted
s ott állsz a világhuzatban
meztelenül
ágyéakra szorított kézzel

1987

révkalauz

nem ígéret nem puszta szó
valóságos se kell legyen
csak olthatatlan szerelem
mely mindenhová elkísér
és nem temeti be a tél
nem veszi lombját mint a fűz
nem fogja villám nem fogja tűz
hunyorító csillag a völgy felett
mintha igézne tégedet
menedéket sosem mutat
ő ott van keresd az utat

1987

esik

1

esik
a cseppek
lelkemre hullnak
cseppre csepp
halkan halálig
aztán eláll

2

esik eláll
szeszély
alternatív tény
c'est la vie

én is akár
az időjárás
jövök
megyek

3

vigyázz
az élet eltemet

álomban is hull
cseppre csepp

eláztat engem
tégedet

4

fentről a nedv a könny a pára
a szomorúság ami hull

alulról feltámad a kétség
fordított eső tébolyul

tócsányi könny és hús eső hull
az égből esik hát esik

mit üzensz lelked mintha félne
betölteni színhelyeim

5

mióta állok mióta
ázom én árnyas diófa
pereg a víz a levelen
s a földön patakká leszen

a patak buzgón elfolyik
harsogó tengert álmodik
elvinne rábízom magam
irigylem biztos célja van

mossa mossa gyökeremet
de el fog hagyni engemet
búcsú nélkül tör rám a vész
meg nem állna vissza se néz

6

esőm vagy essél áztass
felhődbe visszaszállhass
cikkanva mint a villám
permeted úgy zúdul rám
akár a sors szeszélyel
reggel nappal és éjjel
fölkötem vagy vigyázol
esőm vagy s te is ázol

2002

harács-dal

tudom a zsákod nem üres
és cipeled mintha titkot
becsapni minket nem lehet
elő vele pajti

ne várd hogy meglágyul szívem
nyúzott orcád könnyeid látván
ki ma tehetős csak tejeljen
megtér minden garas

mit jutalékul besöpörtünk
számadásunk nem marad el
vagyunk egy fölöttes ráció
a méltányosság rendészei

dalunk se olyan nóta-fajta
jegyzőkönyvnek inkább beillik
amit majd kérnénk aláírni
mielőtt elválnak útjaink

ne búsulj testvér osztozunk még
a zsákmányon egy szép napon
addig is legyél békülékeny
ne zárj be minden kiskaput

jut is marad is tudod jól
hoci ide azzal ami kijár
ugye tanítanom nem kell téged
te zsvány te utolsó betyár

és hogyha egyszer felcseréljük
szerepeinket megjegyezd
a kötelesség szólt belőlem
bocsáss meg pénzt vagy életet

2001

járvány vacog

szél csetlik botlik a puszta földön
kavarja rázza szórja a havat
cigány kopácsol így az üstön
kezén az ér is megdagad

gödörtől buckáig botorkál lábam
világ sóhaja inal
járvány vacog fejem fölött
kínlódó nap lány sugaraival

vad égi füstöt fú pofánkra fentről
majd tarkónkat lenyomja – hódolón
a húst lemarja mind a kezekről
míg dicséretét dúdolom

1986

örök fogoly

szökevényként árkon bokron át
csörtet a lelkem mentené magát
szaggatott ruhában lihegve támolyog
már már összeesne de lelkipásztorok
karolják föl életet lehelnek belé
a hit ködében így lenne istené
fogolyként mint aki harcát feladta
mosolya álca míg erőt gyűjt alatta
újabb szökéshez de hová de merre
és mindig visszahozzák sárosan összeverve

1989

trikó

ősszel emlékkockákból hordjuk össze a búcsúzó nyarat
bánom hogy itthagy ahelyett hogy annak örülnék ami belőle még maradt
hiszen csak az éj lesz metszőbb s a reggel-este fagyba forduló
s mi idősebbek egy nyárral mely úgy tapad ránk
mint elviselt agyonizzadt trikó

1987

nincs többé föltápszkodás

földre hull egyszer minden a gólyalábú fűben
férges vackorral vadalmával elvegyül
harmattól csatakosan
menten kikezdi a hangyák a legyek
egyéb látogatók
szomszédjába tücsök költözik
állandó muzsika ha kell ha nem ingyen vidámság
az osztályrésze az esés utáni zúzódás
lassan megszíneződik aranybarnából rozsdásba majd üszökfeketébe
vált át mögötte alig észrevehető pusztulás enyészet
lehe az erjedés szeszes savanyúsága
gőze bűze muslicafelhő kitartó libbenése haláltánc
még semmi nincs eldőlvé
minden oly könnyed életre termett
de a fű tövén érik egyre érik a mélybe húzó sors
ájulata amiből nincs többé föltápszkodás
föleszmélés csak megadó hanyatlás elzsongó
lüktetés

1988

hét élet

a tengeri szirtek lassú kopása
oly biztos, akár a halál de
ha túl akarom élni ahhoz
hét élet sem elég

1979

hordalék

egy egy deszka néhány öl
rohadt narancs egy bűvárszemüveg
három darab farmergomb egy úszónadrág
kettétört pipák leszakadt
rákollók kottalap egy
fogatlan fésű játékvödör
tövig kopott súrlókefe és még
annyi minden ám
mindenek fölött a tenger
csapkodó sós
lehelete s néhány
versfoszlány minduntalan egy kiálló fekete
szirthez csapódva

1979

visszatérés

még akkor is ott is konokul
üzen a költő feszül a húr
és ellepi a vértelen
ereszd meg húzd meg történelem
lidércnyomása melyre nincs
hangtalanul nyíló kilincs
csak dac kiállítás fogadalom
ebből lesz minden forradalom
még akkor is ha költőnk visszatér
egy csókért némi életért

1993

hegyi tó

éjjel-nappal az eget tartom
téged várlak a köves parton
csillagfodorral mélyezüsttel
elhagyott puliszkafőző üsttel

belülről borzongva de várlak
hogy megérintsem egyszer a lábad
te meg a tükröm fölé hajolva
belefrissülnél habjaimba

elnémulok a közeledben
kövek peregnek tenyeredbe
lassan belémvetsz egyet-egyet
én gyűrűt vetek te is reszketsz

hideg van a hegyekben nálam
e metsző kemény tisztaságban
éjjel-nappal az ég a gondom
súlyával nehogy agyonnyomjon

és most már az is lassan világos
fölöttünk az idő határoz
a kiengedő s újra markoló fagy
már jegesedik a lelkem hol vagy

1993

szitok, ima

Silányat gajdol ez a föld,
mi se jobbat.

Kutya is azt ugatja, ami van,
éjjel a holdat,

nappal sovány nyulat űz,
talán eléri.

Friss levél nyílogat a fán,
lehull a régi.

Nyomukban a szorongás
belevacog a versbe,

gyomlálgatja lengő hajunk,
s festi deresre.

Köd száll fel a kukoricásból –
szitok? ima?

– töményen gondol így a szeszre, akinek
nincs mit innia

1966

fasor

egy hús fasoron végig mintha menni
de nem akarnak elfogyni a fák
és nem sietni akkor sem sietni
ha nem bírod az életet tovább

csak sétálni kedvedre mintha tavasz
csalt volna ki fáit madarai közé
nézelődni meg-megállva tűnődve
fényt vet a lomb remegő ajkad fölé

lassan méltóságosan egyszer úgyis beérsz
és meglátod hogy milyen egyszerű
úgy szól a zene odatúl merengve
messzire kibúg belőle a mélyhegedű

csak úgy mintha iskolából mennél haza
hátadon a táská gondja púppá változott
csavarogsz melán otthon majd füllentesz egyet
elbódítanak a lázas madárdalok

élő az élővel holt a holttal
ez a fasor éppen odavezet
talán már odaérek holnap
tán évek múltán ha megérkezek

1993

templom a dombon

épültem legmagasabb pontra
a falu fölötti dombra
hogy a tenger ima a tornyon át
megtalálja az istent magát

kőből lettem hogy kitartsak
tövemben lengedező vadzab
szemérmes kökény s árvalányhaj
elárvulok minden halállal

úgy küldöm harangom szavát
a völgy fölött a ködön át
mintha az élet lennék a mentsvár
pedig süllyedek hangom elszáll

ki fölkeres borzong énbennem
állok egy csöndes cinteremben
s míg áhítom az egek kékjét
kínálok holmi dermedt békét

mit érsz vele mondd mire juthatsz
magad elől csak hozzám futhatsz
lépj belém lépj hát befogadlak
magadnak végre visszaadlak

1993

a golgotán utánad

a golgotán utánad
ki látta villó lábad
százezrek nyomról nyomra
vonulnak egy akolba
sodornak mint a hullám
fortyognék mint a vulkán
utunk egy mégse látlak
lentről fél más a távlat
s fentről míg leereszkedsz
csapódsz minden kereszthez
ki-ki a bánatával
botorkál önmagával
szenvedve hogy a másik
sorsába belejátszik
és meg se tudja lesni
hogy ne hagyja leesni
pedig már itt vagy érzem
reszket belé a térdem
te le s én felvonulva
zavartan elpirulva
hordjuk egymást halálíg
új s újabb golgotákig

1993

vasreszelék

eveztem egyszer ár ellenében
szívem majd kiszakadt
úgy próbáltam magam alá gyúrni
a szembe rohanó habokat
evezőm karom csápolt csattogott
már-már az égbe vitt
ijedten láttam hogy a vízszodor
meghátrálásra kényszerít
még reménykedtem talán csodában
majd minden erőm elhagyott
azóta bevont evezővel
az ismeretlenbe rohanok
mozdítanám karom de látlak
távolodó szemedben szorongás
vágy szájalom bizonytalanság néma
vád elorzott öröm elveszett zsongás
feléd tartok ma is a lelke
sodorról szemben halálraváltan evez
miért siklasz mégis egyre messzebb
micsoda játék része ez
úgy kötöz engem életemhez
hogy téged elémbe hozott
majd fordított a mágnesek sarkán
nem vonzott már de taszított
észak északkal nem fér össze
se dél a déllel látlak-e még
didergek szívem körül gyűl csak gyűl
a rátapadó vasreszelék

1993

oxigénmámor

arcomon álarcszerű maszkkal
lábamnál teli oxigénpalackkal
elég egy mozdulat megnyitom a csapot
kapzsin leszívom amit a gondviselés adott
még még zihálom és világos minden és ajzott
hangulatomban úgy élek mint egy kitartott
mint aki ha nem kapja meg a napi adagját
hánykódik lázong harapdálja az ajkát
tör zúz karjával csápol maga körül
függőségben egy kortynyi élettől ó hogy örül
minden szippantásnak hogy számolja a perceket
sürgeti az időt félrebeszél verseket
mond dúdol motyog maga a leállíthatatlan
élet a túladagolt remény a pillanatban
oxigénmámor ez már a javából
ezért él nem vár semmit a mától
csak még egy kortyot még egyet a következőt
az életet adó a fojtogató az áradó levegőt
és rettegve gondol arra hogy kész vége elfogy egyszer
s ő ottmarad nyitott üveges szemmel

1993

osztózó legyek

hibát hibára halmozva éltem
gyermeki szívvel gyanútlanul
olykor hazugságokat meséltem
és pofonok érkeztek válaszul

szeretni vágytam mindentől távol
egy valakit aki elfogad
nem korbács és nem vak alázat
nem gyanú és nem kárhozat

nem sajnálat és számítás se
maga a derengő mosoly
felé sóvárog minden mi élet
s nap melegével válaszol

éltet altat nem kér tud engem
se jobbat se rosszabbat nem kíván
örvendünk minden pillanatnak
ostobán őszintén sután

most itt vagyok és mit sem értek
túl sokat vártam vagy talán
túl keveset ígértem
s minden vétkem ma visszaszáll

szétszednek lassan rámtalálnak
dögöt az osztózó legyek
s még akkor is hiszlek rendületlen
midőn már semmiben sem hiszek.

1993

éjjeli bár

az éjszaka fényeiben
a szabadság pincehomálya
decibellekkel nyomatékosítva
lilába játszó sárga árnyak elzöldülése
gyertya jázmin az asztalon

ha akarsz berúgsz
ha akarsz józan maradsz amíg élsz
fejedre állhatsz
mezítláb lejthetsz előre hátra
sóhajthatsz szenvedhetsz a magánytól
a mámor aknamezőin
miközben azt éneklük neked
de azt éneklük és csak azt
hogyan harcolni kell kell kell kell
foggal körömmel
valami ellen ami beléd szorult
és bárhogyan szeretnéd
jól érzi magát odabent
nem hagy el

1994

lassított iramodás

mindent tudva és semmit sem remélve
hívom ki magam ellen a sorsot, bár hergelnék inkább láncos kutyát
idegen kert előtt, fényes nappal, láncszakadásig
szemtől szemben a fenevaddal, a döntő pillanatra várva,
hogy ketten legyünk csak, az összecsapásra,
a legkisebb tétova, kushadó mozdulat rezzenése
felszólítás a győzelemre, az el nem lankadásra
menthetetlenül vége, már hallom saját lihegésemet
ziháló tudóm sípszavát, de mit tegyek
nem kutya van a kertben, a gyűlölet
kopói cirkálnak álcásan, szabadon, vajon melyik irányból
törnek rám hangtalan, lassított iramodással
illeszkedő, vigyorgó fogsorukkal, mely sose csattog
mint a metróajtó, menthetetlenül összecsukódik

1993

jó öreg békebeli

szappan a polcon jó öreg szinte ráncos békebeli
gyengébb napokra holnapokra mikor már erre se futja
anyámtól maradt kidobni kár egyre kisebb hely kell neki

az volt az a nyár mikor a megmaradt szalonnát főzte ki
kárba ne vesszen mi halálból lett élet leveszem forgatom
a szappan érdes hamuszürke mint mostanában minden napom
végül visszateszem hisz sorsom rosszabbul is mehetne konstatálom

így menekíti magát tova a jó öreg békebeli
túl a következő halálon

2003

ablaküveg

ablakom szennyes üvegén
játszadózó alkonyi fény
csóvákka! üzen elvakít
s szüli az este árnyait

az ablaktábla éjbe fül
orrom az üvegre lapul
a világ volt nincs elveszett
ma már hiába keresed

a sápadt hold olykor benéz
szemembe tűz gyöngén becéz
de végül magam maradok
vergődöm majd' megfulladok

felébrednék de nincs mire
fel is néznék de nincs kire
hegyekben járok mint a szél
mikor épp nem fúj elbeszél

2003

téli napforduló

feltámadás ha létezik
és hozzám is elérkezik
megkérem várjon még legyen
egy estém és egy reggelem
végiggondolni hogy mi volt
jó rossz mennyi fény mennyi folt
érdemes újrázni vajon
újjá lenni egy hajnalon
az emlékezet üvegén
felszikkasztja a játszi fény
táncol hívogat elbomol
és szivárványként tündököl
csak mosolyognék bávatag
miként egy szélütött beteg
hol hagytuk abba nem tudom
tegnapról sincs gondolatom
minden oly friss ígéretes üres
feledve az adós fizess
csak föl föl új életre fel
ezernyi látvány villan el
és mindet láttam volna már
akár egy csökönyös számár
lehajtott fejjel ostobán
vágynék a tűnt idő után
ki orozta el és miért
hirdetve új hitet s ígét
túl sok a kérdés érzem én
a feltámadás reggelén
s a válaszok csak egyre késnek
értelme sincs tán az egésznek
de hogyha mégis létezik
hozzám hiába érkezik

2002

míg jár a felvonó

tegnap óta szakad a hó
olykor elzúg a felvonó

gubbasztok betonbunkeremben palotámban
világítótornyomban vadászlesemben
lépcsőházi himalájám csúcsán
vékony betonfödém és -aljzat között
vagyok a szendvics tölteléke
fölöttem szabad ég
alattam szakadék
nekem még most is menedék

megállás nélkül hull a hó
le-fel járkál a felvonó

bérházi odúm teknőcpajzsom
pincém padlásom otthonom
istálló műhelyem örömtanyám
betegszobám mosókonyhám
csótányok fészke hangyaerőd
könyvlerakatom labirintusom
elefántcsapdám
el innen
ravatalozóm

innen el ide vissza
ingatlanom
egyetlenem

nincs baj míg jár a felvonó
s a lépcső így-úgy járható

honnan szakadhat ennyi hó?

2002

megafon

váróteremben a megafon
nevemen szólít
megrezzenek
e lelkektől távoli
huzatos állomáson
ki tudhatja a nevemet?

álmodtam tán? félrehallottam
mikéntha nagy mohón
félrenyelünk?
kinek lennék itt az adósa
ki játszadozik itt velünk?

várom a szokásos újrát
hisz ugye hányszor bemondják
ha indul vagy befut egy-egy vonat
a megafon buzgón végzi dolgát
recseg és ugat

mit veszhettem el nem tudom
s azt sem ki tart nyilván
e tájon
ülök magamban roskatag
válaszra várón

a válasz késik mit tegyek
mintha nevem se volna
másról beszél a megafon
magas póznán
fölém hajolva

meglehet közben elmegyek
hisz semmi dolgom itt
szívemben az a megafon
mindent kihangosít

2002

hegedűmet hallom

egykori hegedűmet hallom
kinek a kezén nyöszörög?
nem gyantázott az istenadta
minden húr csikorog zörög

miért is tettem le vonóját
tenyérbe simuló nyakát
hány kéz nyaggatta már azóta
szutyokkal lepett dobozát

míg enyém volt a zene szárnyalt
bennem de néki nem jutott
csak a sok-sok kényszerű nyüvés
kottához láncolt ritmusok

s hogy ma is nyúzzák s túri békén
csoda hogy nem rokkant belé
hallom ahogy felsír rekedten
miért nem lett egy istené

2003

vasajtó

vasajtó előtt vaslapát
szoros nekem a fakabát
megérett már a tűzre

míg lépteimet számolom
és a világot fájlalom
bölcse jeleit betűzve

eljön az óra el a perc
mikor már hiába perelsz
a lapát eldől magától

vasajtó kongva rámszakad
szedném is nem is lábamat
menekülnék a lángtól

de nem lehet de nem szabad
ég veled világ ittmarad
ami megéghetetlen

belőlem néhány látomás
vakvágány vasútállomás
egy rozsdás drótkeretben

2003

vodka az asztalon

(petőfi iszik korty korty után
csúszik le a torkán sóhajtozik
halszagú mécs pislákol arcába
fintorog de még nem alkuszik

borhoz szokott lelke szálldos
pár négyzetméteren haza
még hiszi várja júliája
övék lesz minden éjszaka

de morajlik csöndben a tó vize
eliszunban nincs nyugalom
petőfi ma vodkát iszik
korty korty után dagad a fájdalom)

*

volt-e forradalom valaha
írtam-e verset én
verdeste-e kard csípőmet
éltem-e egyáltalán
e tájon kívül mely behatárolja elmém
mintha örökkön ez a tó
ez a fenyves zord anyás felkínálkozó
fogvatartó szabadság
szorongatná a lelkem
álom volt-e a többi ami felrémlik olykor
vagy csak a vágy csupán

*

ha úgy vesszük, tetszettek ám a lányokkák
hogy' forgolódnék köztük szüntelen
de versben könnyebb szerezni mátkát
a dalban kivirul a szerelem

mikor az élő szóra váltok
szorongva gondolom vajon
a válasz mit a lányból kiváltok
szerelem avagy szájalom

kacag-e nagyokat a hátam mögött
vagy olyan nagyravágyó fajta
én a lányokkákknak mindig verset írtam
majd elolvassa ha nagyon akarja

*

ezt júliára ezt a kortyot
s a következőt is talán
ő volt az egyetlen aki megoldotta
nyelvem s szóra bírta a szám

szeretett rajongott értem
s mondhatom én is szerettem őt
szerettem benne az engem elfogadó
fiatal zsenge nőt

szerettem benne a mámort
s mert versre ihletett magamat
ő hívta elő belőlem talán
a legtitkosabb szavakat

ömlött a vers mint otthon a bor
ha olykor megvendégelt apám
de aztán eljött a pillanat
otthagytam őt a harc okán

tán jó volt így emléke szép
nincs rajta folt nem is poros
ha szoknyája mellett maradok
most nem lennék ily mámoros

volnék mord zsémbes férfiú
kivel az asszony szüntelen perel
s bújnék az egérlyukba is
csak hallgasson már végre el

*

a búcsú
felemás volt sírtunk
és rájöttem hogy magát siratja
féltekeny lett a kardviselőre
ki elrabolta tőle a férjet
én mindig a szabadságot szerettem
a szerelemben is
azért vagyok ma rab

*

halni akartam a csatamezőn
nem sikerült
de nem is bánom
a dárdaszúrással a világ üzent
lezárult könnyed ifjúságom
most ha írnék magamnak tenném
a közönség körülem kihalt
várom a közelítő estét
korty korty után várom a dalt
de csak valami tétova szándék
bukik ki ajkamon
különben jól tartanak engem
vodkán élek és lazacon

*

annuska alszik
drága lénye
betölti az ágyat a szobát
úgy fogvatart az ölelése
ahogy a föld köti a fát
ő etet itat hallgat mellettem
hogy túlélhessem magam
áldásom ő és büntetésem
fogságom fénylő aranya
e tópart maga egy nagy bilincs
észre se vettem csuklómra csattant
annuska volt a ráadás
melegre vágytam meleget kaptam

*

pedig de furcsa
hej milyen fura
hogy én a barguzini fogoly vagyok
valakinek az ura
hogy aki hetente jelentést körmöl arról
miként érzi magát
és mennyire tiszteli őret
az országot az atyuskát a cárt
annak is lehet egy két parancsa
feküdj tedd szét a lábad
nőre vágyok nem narancsra
légy szíves fogd be a szádat
amit mondanál úgysem értem
s ha érteném is minek
egyetlen barátom az este
s előttem a kotyogó üveg

*

szeretem hogyha orgonál
a hóvihar odakint
míg bentről hallgatom
megtelek gyermeki örömmel
hogy ellepjük újra a világot
mert én a vihar rokona vagyok
vele szállok üvöltök a hodálynyi melegben
ő az erő mely felszabadít
olykor meg is ijedek tőle
mert hosszú utakra csábít
s a végén mindig ugyanaz a kérdés
itt fagyjak meg vagy ötven méterrel odébb

*

míg van mit innom
hallgatok
kérdetni sincs erőm
gép vagyok élem életem
van ágyam benne nóm
ki ételt ad és elringat
ha örület fog el
aki nem érti sorsomat
de éli hogyha kell
cári ajándék ez talán
ki tudja ki vagyok
de hát ki vagyok én egyáltalán
rigolyák viharok

*

pilvax nemzeti dal lobogó
márciusi ifjak tüntetés
táncsics kiáltvány múzeum
forradalom vad lüktetés
emlékek mit érnek álmomban
egyik másik visszajár
én úgy élek hogy már nem élek
talán már júlia se vár

*

(miért pózoltál egész életedben
sándor ó sándorom
miért voltál gyáva elvérezni
a barikádokon
miért nem mondtad ott
hogy az életed
egy hősi képnél fontosabb
a megtagadott énekek
hazudják sorsodat
ember lettél gyötrődő iszákos
ki szakállába motyog
s míg a halál felé kilép
botlik és tántorog)

*

ha még egy verset tudnék írni
csak egyet legalább
akár meg is halhatnék nyomban
eldőlve mint a fák
de az a vers ha írni kéne
kinek szóljon vajon
nincs aki nyelvem értené
e titokzatos tájakon

életre ítélt kiapadt költő
volt nincs ki tudja
csillagösvényen botorkálva
valahol elfogy az útja

füst lesz vagy marék por
egy elnyújtott segélykiáltás
eledel férgeknek legyeknek
átok és áldás

(1993)

Antarktisz: oda-vissza

1. (Antarktisz felé)

gyere szökjünk meg antarktiszba ketten
ne töprengj sokat bolond ki visszaretten
a hosszú úttól a sarki hidegtől
jól megy ott majd a sorunk és hirtelen minden eldől
megszűnik a szorongó bűn a rejtezkedés
jégkristályként csörömpöl a bomló nevetés
egyéb se látszik belőlünk csak a szemünk
abból olvassuk le mi is történik velünk
én a tiédet faggatom te az enyémet lesed
tisztán látom benned jövő gyermeked
vágyát ki most sejtjeidben lapul
feszengve várva sorsa hogy alakul
a sarki fagyban eltehetjük magunk
egy jobb korra amelyben majd szépen felolvadunk
s tobzódva éljük a rövid antarktisi tavaszt
ma még csak jégtömbök egymás mellett akiket csúnyán kikezdett a nap
gyere velem antarktiszba mintha haza
ez már a jég a fagyos szív szava

2. (Hasadó jégtábla)

már elaludni sem merek
hallom a jégtábla reped
ketten kuporgunk teli félelemmel
a hasadozó tutajon
kába fejed a vállamon
hánykolódik az óceán
mi tör még ezután reánk
jégtáblánk egyszer elhasad
éjjel nappal csak tartalak
nehogy elússzunk hirtelen
tovasodró vizeken
már elaludni sem merek
így talán fel se ébredek

3. (Titkos kapocs)

mi ez a nyüzsgés a jég alatt
rajban követnek a halak
test test után test test fölött
opálos kékbe öltözött
csodáljuk ezt a vonulást
a végtelenbe illanást
hányan érkeznek meg s hova
nem tudja meg senki soha
hogyan az a hal mit nyársra tűz
titkos kapocs mely összefűz
egy test vagyunk mely kettőbe oszlott
úszunk egy csillogó kifosztott
jégtábla közepén
hol eggyéváltunk
te meg én

4. (Összezavarodott naptár)

mióta élünk már a sarkon
hiába számolom
összezavarodott a naptár
ahogy az iránytű is fura táncba kezd
kezünkben
és nem akadt egyetlen irigyünk sem
aki utánunk eredve
csak azért is hogy ártson
vállalja e létet
melyben a magány öröme
váltakozik a szerelem megtartó erejével
épp ez az antarktisi csoda

nem jégország lelkes adománya
mi vittük magunkkal oda

5. (Sosemvolt táj)

a horgony felhúzza
a távolodó parton már a hunyorgó szem
se fedezi föl a sebzetten is le-fel járkáló
magára maradt vacogó reményt
a mozduló hajó sorsa fölött már
felső erők döntenek én csak a tatról
nézhetem a jegesedő végtelen sebként
beforró öblöt
ringatom sajtó hideglelés
emlékét egy sosemvolt tájnak
egy tovaradó szabadságnak mely
csak akkor és ott él ahol
az ember különben képtelen élni

6. (a cirkuszt lebontják)

mellettem könyökölsz
arcod zárkózott
cserzett
s míg lopva fölleltározom pörsenéseid
duzzatag orrod tövét
lefittyenő ajkad szélét
kis bajuszkádat a korpát
hajad tövén
mintha idegen földrészt szemlélnék
elszégyellem magam
de hisz ezt mostanig is láthattam

a kéz megindulna gyöngéd megszokott útjaira
félúton a mozdulat gondolatába fagy
ahogy minden távolodik
elmarad a part s vele te is
a parton a le-fel szaladgáló
kezeit tördelő remény
marad a szabadság az éjszakák tüze
szépségünk szavunk
mint mikor a cirkuszt
komótosan lebontják
vigasztalanul
fordított sorrendben

(1993-1994)

gurítódomb

gurítódombon ülök minden éjjel
pár tő katáng imbolyog ott a széllal
a sínek mentén a búcsú hosszú árnya
hűvösen nyúlik s ráterül a tájra

valahol messze mozdony jajgat éppen
az éjszakában fekete-fehéren
mint régi film hősetől egyre-másra
csak hull az ellen szomorú rakásra

vason gurul le-fel a lusta lejtőn
ahogy a telihold minden hónapban eljön
nem hívja senki de kényszeríti törvény
így jön a hó és így nyel be az örvény

e sín csak arra jó hogy megszülje a rendet
kocsik hosszú sorára kényszerít fegyelmet
későbbi robogást tervez meg hosszú távon
ma még csak tolatás holnap dühödten rád ront

előre-hátra tart mozgása véghetetlen
békakonzert a sápadt szürkületben
a harsanó síp tisztuló derengés
akár a bölcsőt vigasztaló rengés

hogy minden ami él lelked akarja
tán meg sem illet de hosszú a karja
bólogató katáng integet érted
segítő gesztusát sohase kérted

csak egy-egy mozdulat helyváltás volt a fontos
a cipész sose kertel ő csak foltoz
én itt ülök s várom hogy összeálljon
életem szerelvénye gurítódombra álljon

(2008)